

3de zondag van Pasen

Lucas 24, 35-48

Broeders en zusters in Christus, u hebt waarschijnlijk allemaal wel eens tijdschriften zitten doorbladeren in de wachtkamer van de dokter of de tandarts. En dan moet het u ongetwijfeld zijn opgevallen dat bijna al deze tijdschriften handelen over het lichaam. Over de gezondheid van ons lichaam, over wat we mogen eten en drinken, of vooral niet mogen, of over het uiterlijk van het lichaam.

Tijdschriften over de geestelijke aspecten van het leven zult u er meestal vergeefs zoeken. Het heeft er soms dan ook alle schijn van dat men in onze samenleving alleen maar in uiterlijkheden is geïnteresseerd. Natuurlijk is dat niet waar, maar het kan niet worden ontkend dat lichamelijke gezondheid en schoonheid wel heel erg belangrijk worden gevonden. En dat is wel eens anders geweest.

Over hoe die omslag in onze beleving heeft plaatsgevonden, ga ik het nu niet hebben, maar zeker is dat onze samenleving gekenmerkt wordt door het nogal op de spits drijven van de tegenstelling tussen lichaam en geest. Een tegenstelling die op geen enkele manier door het evangelie wordt gerechtvaardigd. Wie de verhalen over Jezus geregeld heeft gelezen of gehoord, die wéét dat Hij zich bekommert om geest én lichaam van de mens. En dat blijkt eens te meer in de verschijningsverhalen over Jezus na zijn Opstanding. Zijn verschijningen zijn altijd lichamen, ook al herkennen de leerlingen hem steeds pas in tweede instantie. En zo is het ook in het evangelie van vandaag.

De leerlingen zijn bijeen in Jeruzalem, wanneer de twee Emmausgangers zich bij hen voegen en vertellen hoe ze Jezus hebben herkend aan het breken van het brood. En nu staat er dat Hij plotseling in hun midden is. Er staat niet waar Hij vandaan komt, nee: Hij is er gewoon ineens. En Hij wenst de leerlingen vrede. De leerlingen denken dan dat ze een geest zien. Ze kunnen blijkbaar nog niet geloven dat zoiets als lichamelijke opstanding mogelijk is. Jezus' geest leeft misschien nog wel in hen, maar zijn lichaam, dat is geweest, dat is dood.

Lucas wil echter benadrukken dat de levende Jezus niet alleen een geest is, maar ook een lichaam heeft. Jezus zegt met grote nadruk dat ze goed moeten kijken en zijn lichaam betasten (net zoals Thomas in het evangelie van vorige week). En Hij toont hen zijn handen en zijn voeten, waar de kruiswonden natuurlijk nog in zitten. Met andere woorden, Hij is een concrete menselijke figuur, met alle verwondingen die bij het mens-zijn horen.

Maar nog kunnen ze het niet geloven. En dan vraagt Jezus hun iets te eten en Hij eet het stuk geroosterde vis op. Sterker kan de evangelist niet benadrukken dat de Opgestane een concreet mens is, die we in elke concrete mens kunnen herkennen. Pas wanneer dit geheel en al duidelijk is geworden, gaat Jezus over op geestelijk onderricht: dat zijn Opstanding de vervulling is van wat er in de profeten en de psalmen wordt geleerd. Dat zijn opstanding het volgende inhoudt:

1. De verkondiging van de blijde boodschap. Dat wil zeggen: Jezus' boodschap is er niet om de mensen neer te drukken, maar om ze te bemoedigen en open te maken voor een blijmoedige levenshouding.

2. Bekering. Dat wil zeggen: de bereidheid te aanvaarden dat we zowel geestelijk als lichamelijk onaf zijn en dus bereid moeten zijn om voortdurend aan onszelf te werken.

3. Vergeving van zonden: dat wil zeggen erop vertrouwen dat Jezus ons aanvaardt zoals we zijn, met onze geestelijke en lichamelijke tekorten, mits we voor Hem en voor elkaar openstaan.

De Opgestane Jezus is geest en lichaam. Ook wij zijn geest en lichaam. Het evangelie roept ons op om daarin niet langer een tegenstelling te zien, maar een harmonieuze eenheid, die ons volledig mens maakt. Tot dit volledig mens-zijn zijn wij allen geroepen. Amen.

Jan van de Laar, pastor